

15 referents d'una hipotètica Catalunya en Comú més enllà d'Ada Colau

Una hipotètica Catalunya en Comú o, dit d'una altra manera, una futura entesa entre Podem, ICV-EUiA i el Procés Constituent a més de moviments socials, intel·lectuals i persones de referència per a les esquerres, pot situar-se com a segona força política en un Parlament català el proper 27-S. Les últimes enquestes publicades, d'Òmnium Cultural i d'El Periódico' els donen entre 22 i 31 escons situant-los per primer cop amb opcions de competir amb Convergència, ERC i/o la llista cívica independentista. Però, qui podria formar part d'aquest grup de diputats? Quins referents té avui l'entorn que està impulsant aquesta possible Catalunya en Comú més enllà de l'alcaldeessa de Barcelona, Ada Colau?

Marc Font / Roger Palà / Sergi Picazo

Una hipotètica Catalunya en Comú o, dit d'una altra manera, una futura entesa entre Podem, ICV-EUiA i el Procés Constituent a més de moviments socials, intel·lectuals i persones de referència per a les esquerres, pot situar-se com a **segona força política en un Parlament català el proper 27-S**. Les últimes enquestes publicades, d'[Òmnium Cultural](#) i d'[El Periódico](#)' els donen entre 22 i 31 escons situant-los per primer cop amb opcions de competir amb Convergència, ERC i/o la llista cívica independentista. Però, qui podria formar part d'aquest grup de diputats? Quins referents té avui l'entorn que està impulsant aquesta possible Catalunya en Comú més enllà de l'alcaldeessa de Barcelona Ada Colau?

Aquesta llista de noms, recopilats per CRÍTIC, no és cap travessa sobre la futura llista electoral de la confluència d'esquerres per al 27-S. **Després de la retirada voluntària de Joan Herrera i de Dolores Camats** de la primera línia, quines serien les noves cares d'una confluència d'esquerres? Més enllà d'intel·lectuals ja veterans com **Josep Fontana, Miren Etxezarreta o Vicenç Navarro**, quins són els referents i les personalitats properes al món del "Sí es pot" català? Activistes socials de llarga trajectòria com [Àngels Martínez Castells](#), presidenta de Dempeus per la Salut Pública i d'ATTAC, o **Arcadi Oliveres**, economista i president de Justícia i Pau, també podrien tenir un rol important en la configuració de la llista. Heus aquí 15 noms, 8 homes i 7 dones, que han donat suport a candidatures de confluència 'comunes' en les municipals, que ja són regidors de Barcelona en Comú i/o que poden tenir un paper en una futura candidatura.

(Candidats declarats)

Coscubiela: del sindicalisme a candidat d'ICV

Joan Coscubiela (Barcelona, 1954), anomenat el 'Coscu' pels seus companys, es va presentar per primer cop a unes eleccions el 2011 i va aconseguir els millors resultats per a ICV-EUiA des dels

anys noranta. A finals dels setanta ja era advocat laboralista i va vincular-se a Comissions Obreres, i d'aquí a uns quants dies, 40 anys després, iniciarà la cursa per ser un dels possibles candidats d'una Catalunya en Comú. És evident que no dóna el perfil de cara nova, perfil jove i nova política. És un 'sindicalero' i **va ser el líder de CCOO a Catalunya durant 13 anys substituint Josep Lluís López Bulla**. Després del seu pas pel sindicat, va ser professor de dret laboral a Esade, a la UOC i a la UAB. Coscubiela, nascut a la Barceloneta fa 61 anys, és gat vell. "Em considero fidel a la cultura del PSUC", defensa. Tot i definir-se com a federalista, reivindica el seu perfil "sobiranista". En una entrevista a [Público](#), ha dit: "**A sobiranisme no ens guanya ningú**. Defensem sobirania davant de l'Estat espanyol respecte al mercat de capitals i els mercats financers; això no ho fa Artur Mas". Coscubiela rellevarà Joan Herrera, que seguirà com a coordinador d'ICV, amb qui té una excel·lent relació.

Albano Dante, periodista contra la corrupció

Albano Dante Fachin (l'Argentina, 1976), tot i ser independent, és el **candidat de Podem Catalunya i té l'aval absolut de Pablo Iglesias i de Gemma Ubasart**. "Jo només et puc dir que a mi l'Albano m'encanta i que Teresa Forcadès em sembla que no seria una bona candidata", va etzibar Iglesias [en una entrevista a CRÍTIC](#). Periodista i activista de la revista '**Cafè amb Llet**'. La seva trajectòria política va començar, inconscientment i sense saber-ho, el dia que ell i la seva companya, Marta Sibina, van descobrir que alguna cosa fallava en la sanitat pública catalana. Nascut a l'argentina Bahía Blanca fa 39 anys i fill adoptiu de la comarca catalana de la Selva. Durant els últims 10 anys s'ha dedicat al periodisme: primer, com a periodista local, i després, com a investigador de les martingales de la sanitat catalana. Té un perfil [molt actiu a les xarxes socials](#) i ha fet centenars de xerrades per tot Catalunya, tot i que no ha tingut fins ara una presència destacable als mitjans de comunicació. Albano Dante és conscient que la candidatura busca un cap de llista i, en principi, no tindria cap problema a assumir un paper secundari dins els primers llocs.

Aquest missatge en vídeo a Carme Forcadell sobre la sectorial de Sanitat de l'ANC acumula ja 17.000 visites.

Forcades, de monja exclaustrada a líder de l'esquerra

Cara més visible del Procés Constituent (PrC), la monja benedictina Teresa Forcades (Barcelona, 1966) va postular-se ja a mitjan maig com a possible cap de llista de la candidatura de confluència per al 27 de setembre. Metgessa i teòloga, **el seu activisme en l'àmbit mèdic —fonamentalment contra les grans farmacèutiques— li va donar una popularitat mediàtica** que anava molt més enllà dels murs del monestir de Sant Benet de Montserrat, que ha estat casa seva des del 1997 fins al passat 15 de juny, quan va començar la seva vida com a monja exclaustrada per dedicar-se a la política activa. Juntament amb l'economista **Arcadi Oliveres, un altre dels referents d'aquesta confluència**, va fundar el Procés Constituent a l'abril de 2013, amb la voluntat d'articular una candidatura unitària per a les següents eleccions al Parlament —que seran les del 27-S— que permetés iniciar un procés constituent per a Catalunya. En un primer moment, [va assegurar que ella no en seria candidata](#), però dos anys més tard va rectificar. Ja sense l'hàbit i la toca que l'havia acompanyat des de la seva irrupció mediàtica, Forcades no serà probablement la cap de llista de Catalunya en Comú, atès que ni Podem, ni ICV, ni EUiA no la volen al capdavant de la llista, però és evident que pot tenir un paper important com a representant del Procés Constituent. El seu perfil sobiranista permetrà arribar a sectors independentistes que siguin recelosos de la posició nacional de la futura confluència.

Nuet vol seguir sent la veu dels comunistes

Joan Josep Nuet (Reus, 1964), actual coordinador d'Esquerra Unida i Alternativa (EUiA) i diputat al Congrés només durant l'última legislatura, defensa que és lícit presentar la seva candidatura dins una llista de Catalunya en Comú. Malgrat el pas enrere de Joan Herrera i [l'enverinada invitació que renunciés feta per Pablo Iglesias](#), Nuet no pensa ara mateix a anar-se'n a casa. Mai no ha estat candidat al Parlament. Iglesias, però, el va titllar de "llop vell". El cert és que l'any 1986 va ingressar al Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC) i al sindicat CCOO. Durant la caiguda del Bloc Soviètic, ell va obtenir la seva primera acta com a regidor comunista a Montcada i Reixac. Però no va deixar la feina d'agent comercial, en el sector del metall i de la química industrial, fins al 2006, quan va ser escollit senador per designació autonòmica. Nuet també és membre de la direcció federal d'Izquierda Unida, que no té precisament bones relacions amb Podem. Malgrat defensar el federalisme, té un discurs molt sobiranista i defensa un procés constituent propi a Catalunya més enllà del que passi a l'Estat.

(Personalitats, intel·lectuals, polítics i activistes referents)

Jordi Bonet, de l'esquerra independentista a Podem

Jordi Bonet Martí (Barcelona, 1973) és una de les veus rellevants del nucli impulsor de Podem a Catalunya. Vinculat a finals dels anys noranta a l'esquerra independentista, Bonet **forma part del nucli intel·lectual que traça l'estratègia de la formació de Podem a Catalunya**. Va ser membre d'Endavant, organització de la qual va ser portaveu nacional i de la qual va redactar una part dels documents fundacionals. Sempre ha pres part en moviments i lluites socials diverses, però mantenint un fort lligam amb l'acadèmia. Bonet va ser **president de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB)** en una etapa convulsa, del 2011 al 2012, en un moment en què l'entitat vivia un cisma intern. Reconduïda la situació, va deixar el càrrec per anar a exercir la docència a Xile, però a l'agost de 2014 va tornar a Catalunya motivat per la nova situació política generada arran de les eleccions europees. Doctor en psicologia social per la UAB, Bonet exerceix actualment com a **professor de ciència política a la Universitat de Girona**, on ha coincidit amb altres destacats membres de Podem a Catalunya i que també tindran un paper important els propers anys, com ara **Gemma Ubasart o Raimundo Viejo**.

Xavier Domènech: com guanyar l'hegemonia?

L'historiador Xavier Domènech Sampere (Sabadell, 1974) és una de les **figures emergents de la nova esquerra confluent**. Ha sonat com a possible candidat d'una Catalunya en Comú, però recentment acaba d'assumir el comissionat d'Estudis Estratègics i Memòria Històrica del nou Ajuntament de Barcelona. Professor de la UAB, especialista en la relació entre moviments socials i canvi polític i activista del **Procés Constituent**. Una de les aportacions clau per aproximar-se al pensament de Domènech és el seu llibre més recent, 'Hegemonías. Crisis, movimientos de resistencia y procesos políticos (2010-2013)', publicat per l'editorial madrilenya Akal i prologat pel sociòleg **Ivan Miró**. Domènech s'ha mostrat molt crític amb CiU i amb la gestió feta per Artur Mas del procés sobiranista. Durant els darrers temps s'ha aproximat a Podem —a qui veu part de la solució i no part del problema, com exposava en aquest article a CRÍTIC titulat ["Podemos a Catalunya... de Catalunya"](#)— i ha qüestionat durament però sempre des del catalanisme de matriu popular l'estratègia de l'independentisme. Les seves [reflexions sobre la figura de Lerroux](#) també permeten esberlar la seva visió sobre la relació entre el catalanisme i la classe obrera.

Itziar González, símbol de la lluita contra la corrupció

L'arquitecta Itziar González (Barcelona, 1967) ha tingut una trajectòria peculiar, que l'ha dut de la política tradicional als moviments socials. **Formada ideològicament en l'entorn del PSC** (els seus pares en van ser fundadors), González va formar part de l'equip de govern de Jordi Hereu i va ser regidora de Ciutat Vella del 2007 a l'abril de 2010. La seva dimissió, producte de la negativa a avalar l'**Hotel del Palau de la Música**, va anar precedida d'amenaçes i de pressions. Des de llavors, González no ha deixat l'activitat política i ha seguit treballant en el marc dels moviments socials, amb iniciatives com el Parlament Ciutadà. "Vaig arribar a un lloc de poder i em vaig sentir impotent. Ara sóc en un lloc de no-poder però de força ciutadana, i em sento més creativa i capaç", explicava González [en una entrevista recent a CRÍTIC](#) arran de la publicació del seu llibre conjunt amb Arcadi Oliveres. Referent per a molts espais, l'arquitecta ha estat sondejada en diverses ocasions per integrar-se en projectes electorals, com recentment el de Barcelona en Comú, però fins ara sempre ha declinat les ofertes. Abans d'acceptar integrar-se en una possible Catalunya en Comú està per veure quin rol pot tenir des del punt de vista professional com a urbanista i política als ajuntaments catalans ara governats per candidatures de confluència sorgides de les eleccions del 24 de maig.

Núria Lozano: perfil sindical, obrer i del Baix Llobregat

Núria Lozano (l'Hospitalet, 1968) és, per a la ciutadania en general, la menys coneguda d'aquesta llista d'intel·lectuals i d'activistes de l'entorn d'una Catalunya en Comú. Però, probablement, serà una de les sorpreses de la llista. Lozano és **una de les dirigents de rang més alt a la direcció d'Esquerra Unida i Alternativa** i és membre activa a CCOO. Es defineix com a "activista sindical i política per convicció" i reconeix que "sempre miro a l'esquerra". Va ser la número 2 d'ICV-EUiA en les darreres eleccions europees, acompanyant Ernest Urtasun, però les negociacions de la llista estatal la van deixar en un impossible número 9 a la llista de l'Esquerra Plural, candidatura d'ICV-EUiA i IU. Ara EUiA voldria donar-li força en un futur projecte polític català. Aquesta llicenciada en dret i tècnica superior en prevenció de riscos laborals va començar a militar al Baix Llobregat, primer, en el moviment estudiantil i, després, en el sindical. Té un perfil [poc mediàtic i poca presència a les xarxes](#)

[socials](#), però coneix a fons el **món del treball, qüestions econòmiques i de salut laboral**. Ha participat en les xarxes europees de sindicalistes, com la xarxa del Fòrum Social Europeu. Precisament va començar a militar a EUiA a finals dels anys noranta en la sectorial del Metall.

Gerardo Pisarello, el cervell de Guanyem Barcelona

La premsa argentina du setmanes parlant de Gerardo Pisarello (Tucumán, 1970) com a número 2 i peça clau del govern d'Ada Colau a Barcelona. Fill d'un militant assassinat durant la dictadura de Videla, Pisarello, que viu a Catalunya des del 2001, és **un dels màxims ideòlegs del projecte Guanyem Barcelona i s'ha convertit en la mà dreta de Colau**. Doctor en dret i professor de dret constitucional a la UB, coneix bé l'estructura jurídica del règim del 78. Membre del **Procés Constituent**, la seva és una figura de perfil obert: Pisarello veu en Podem una oportunitat de canvi, però alhora també [qüestiona la supeditació del procés constituent català a la dinàmica espanyola](#) i s'ha mostrat a favor del [procés sobiranista i del 9-N com a factor disruptiu i motor de canvi a l'Estat](#). És un expert en processos constituents al món i va publicar el 2014 el llibre 'Procesos constituyentes. Caminos para la ruptura democrática' (Editorial Trotta). En aquesta lectura coincideix amb un dels seus inspiradors des del punt de vista personal i polític: **el gallec Xosé Manuel Beiras**, impulsor d'Anova. El seu pensament es condensa en el discurs que va pronunciar durant la investidura d'Ada Colau: ["Governar sense perdre l'impuls utòpic"](#). Pisarello, que va patir una fugaç candidatura com a **proposta d'EUiA en les passades eleccions europees**, va anar guanyant protagonisme al llarg de la campanya electoral de les municipals del 24 de maig. Tot i això, la seva responsabilitat com a primer tinent d'alcalde de Barcelona l'allunya de formar part d'una hipotètica llista de Catalunya en Comú.

Joan Subirats, el referent intel·lectual

El catedràtic de ciència política Joan Subirats (Barcelona, 1951) és un dels referents intel·lectuals del món dels 'guanyems' i dels 'comuns', però també ha estat durant molts anys un home vist amb simpatia per Iniciativa. Va ser un dels noms que han sonat amb més força com a cap de llista d'una hipotètica Catalunya en Comú; però, tret d'un gir sorprenent, **Subirats ja ha dit a Podem i a ICV-EUiA que descarta anar a la futura llista**. Va arribar a ser un dels tres portaveus de Guanyem Barcelona durant la seva presentació pública juntament amb **Ada Colau i Jaume Asens**, però després tampoc no va arribar a entrar en la llista per a les municipals. Subirats vol aportar, però des de la Universitat. Ha expressat la seva visió sobre la situació política actual en les seves columnes al diari ['El País'](#), a l'['Ara'](#) i a [CRÍTIC](#), i en multitud d'entrevistes en mitjans de comunicació. Per exemple, en [aquesta llarga entrevista](#) a la revista de Joves d'Esquerra Verda. És professor especialitzat en **governança i gestió pública i, també, en economia social a la Universitat Autònoma de Barcelona** i va ser director de l'Institut de Govern i Polítiques Públiques (IGOP).

Entrevista amb Joan Subirats, a Vudeo, feta per la periodista Merche Negro, 'Pintiparada'.

Marina Subirats, sociòloga marxista i amb passat al PSC i a ICV

Catedràtica emèrita de sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Marina Subirats (Barcelona, 1943) representa el perfil de persona no orgànica i amb prestigi que pot formar part de la candidatura de confluència de l'esquerra. Vinculada històricament a ICV —va militar a la formació, després del pas previ pel PSUC i, més enrere, per Bandera Roja—, els càrrecs públics que ha ocupat han anat de la mà dels socialistes. Va ser **directora de l'Institut de la Dona, dependent del Ministeri d'Assumptes Socials, en la darrera etapa de Felipe González** com a

president espanyol (1993-1996) i també va ser regidora a l'Ajuntament de Barcelona durant dos mandats (1999-2007), com a independent a la llista del PSC. En aquesta etapa, durant set anys va ser la regidora d'Educació del consistori. Feminista i de formació marxista, fa tres anys defensava la necessitat que les ["classes socials tornin a actuar com a tals"](#). Rebutja la independència de Catalunya i l'any passat definia aquesta opció com una ["utopia de recanvi"](#). Té una trajectòria acadèmica extraordinària, amb desenes de llibres publicats i ha rebut condecoracions com el Premi Catalunya de Sociologia i la Creu de Sant Jordi. Fins i tot, el programa ['Savis', de Televisió de Catalunya](#), li va dedicar un programa.

Ubasart, d'assessora a l'Equador a liderar Podem

La politòloga Gemma Ubasart (Castellar del Vallès, 1978) és la **persona de confiança de Pablo Iglesias a Catalunya**. Ubasart, que actualment és professora a la Universitat de Girona, es va autodescartar fa mesos per encapçalar la llista electoral per poder centrar-se en l'organització del partit. La líder de Podem a Catalunya, però, sorprenentment [no apareix a la llista de 65 candidats a les eleccions espanyoles](#) presentats ahir per Pablo Iglesias. Segons explicava el diari Público, l'actual secretària de Plurinacionalitat de Podemos "estaria reservant-se per jugar un altre paper en els comicis catalans del 27-S". Iglesias va conèixer Ubasart durant un Erasmus a Bolonya, i des de llavors sempre han mantingut contacte, vida d'activistes socials i una bona relació. Ubasart va començar a militar en el moviment antiglobalització i va prendre part en l'articulació de les **Candidatures Alternatives del Vallès (CAV)**, agermanades amb la CUP. El 2007 va ser escollida regidora a la llista de l'Altraveu al seu poble, Castellar del Vallès. Secretària general de la formació a Catalunya des del passat mes de febrer, Ubasart ostenta també la secretària de Plurinacionalitat de Podem. Doctora en ciència política de la UAB i amb una extensa formació acadèmica, ha fet estades a Londres, a Pàdua, a París, a Ottawa i en diversos països de l'Amèrica Llatina. Coneix de prop el **procés de transformació política de l'Equador**, on va treballar d'assessora del Govern de Rafael Correa a la Secretaria de Planificació i Desenvolupament.

Ernest Urtasun, un gran actiu de futur a ICV

Amb els anunciats passos enrere dels dos coordinadors nacionals, Joan Herrera i Dolors Camats, ICV ha escollit l'exsecretari general de CCOO i actual diputat al Congrés Joan Coscubiela com el seu candidat per al 27-S. Però, per ocupar-hi una posició destacada, sona amb força una altra veu ecosocialista, que encaixaria molt més amb una imatge de renovació i noves cares. És Ernest Urtasun (Barcelona, 1982), eurodiputat des de l'any passat i un dels parlamentaris que formen part del comitè especial que [investiga el Luxleaks](#), l'escàndol que va revelar els acords secrets per pagar menys impostos de 300 multinacionals amb el Gran Ducat. Economista de formació, postgraduat en relacions internacionals i amb experiència prèvia a l'Eurocambra com a secretari de Raül Romeva —el seu predecessor—, Urtasun ja ha exercit de **diplomàtic en diferents ambaixades malgrat la seva joventut: té només 33 anys**. La seva bona oratòria li ha permès començar a tenir un cert impacte mediàtic en televisions, sobretot a La Sexta. Participa en les negociacions per articular la llista de confluència. En la qüestió nacional, s'emmarca en el sector federalista d'ICV i més allunyat de l'independentisme, en la línia de Joan Herrera.

Sara Vilà, exponent 'indepe' i ecosocialista a Ponent

L'única diputada d'ICV-EUiA de la demarcació de Lleida és ara mateix la cara més visible del sector independentista dels ecosocialistes **amb permís dels diputats Dolors Camats i Jaume Bosch i després de la sortida de Raül Romeva**. Sara Vilà (Rosselló, 1979) és la portaveu de Compromís per la Independència, el corrent intern del partit que aplega els qui aposten per un Estat

independent per a Catalunya. Implicada en l'activisme antiracista, la lluita pels serveis públics d'aigua, sanitat o educació i també en el [suport a la causa palestina](#), Vilà ha defensat l'[aposta per la confluència el 27-S](#) i apareix en totes les travesses en un lloc destacat de la candidatura a la seva demarcació, segurament la zona més complicada per a una llista com aquesta. Vilà es planteja intentar influir en la futura candidatura de confluència a través de [Compromís per la Independència](#) perquè la posició nacional s'apropi més a la defensa d'un Estat independent. L'ara diputada és llicenciada en filosofia, màster en gestió de la immigració i màster en ciències polítiques a la Universitat del Caire (Egipte). Ha treballat a l'Institut Europeu de la Mediterrània i la Secretaria per a la Immigració de la Generalitat.

Esther Vivas, la cara neotrotskista del Procés Constituent

Teresa Forcades i Arcadi Oliveres són els impulsors i segurament les persones més conegudes del Procés Constituent (PrC), però l'aposta actual del moviment de confluència amb ICV, EUiA i Podem no s'entendria sense el pes que hi tenen els **dirigents provinents de la formació neotrotskista Revolta Global, bàsicament Esther Vivas i Josep Maria Antentas**. Ambdós membres de la coordinadora —la direcció— del Procés Constituent i parella sentimental, el tàndem Vivas-Antentas té un paper clau en les negociacions per articular una Catalunya en Comú. Vivas (Sabadell, 1975) és periodista i investigadora en moviments socials i no es pot dir que sigui una nouvinguda en l'aposta per la via institucional. **El 2009 va encapçalar la llista de Revolta Global - Esquerra Anticapitalista en les eleccions europees** i l'any següent va repetir al capdavant de **Des de Baix als comicis al Parlament de Catalunya**. En les dues ocasions, els resultats no van ser suficients per entrar a les institucions, amb menys del 0,25% dels vots. Vivas és especialista en polítiques agrícoles i alimentàries i ha escrit llibres d'èxit com 'El negocio de la comida. ¿Quién controla nuestra alimentación?' o 'Supermercados? No, gracias'. Tenint en compte que dirigents destacats del PrC, com Xavier Domènech, ja han assumit tasques institucionals, Vivas i un Antentas amb més projecció mediàtica des que és tertulià d'"El matí de Catalunya Ràdio" apareixen com a candidats possibles a la confluència.